

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/63/2018
Identifikačné číslo spisu: 1210226650
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1210226650.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. Z. Q., trvale bytom v Z., zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom v Bratislave, Rožňavská 2, proti žalovanej Strednej priemyselnej škole stavebnej a geodetickej, so sídlom v Bratislave, Drieňová 35, zastúpenej JUDr. Jánom Čarnogurským, advokátom v Bratislave, Grösslingova 6-8, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 45C/229/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2017 sp.zn. 14Co/120/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 12. januára 2015 č.k. 45C/229/2010-464 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou (doručenou žalobkyňi 18. júna 2010), náhrady mzdy a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní nemal preukázané tvrdenie žalobkyne, že výpoveď žalovanej voči jej osobe bola účelová. Naopak, mal za to, že žalovaná sa ako zamestnávateľ mohla rozhodnúť, ktorému zamestnancovi bude daná výpoveď z dôvodu nadbytočnosti, čo bolo prerokované a schválené príslušnou odborovou organizáciou. Riadne preukázanou bola i potreba zníženia počtu zamestnancov z dôvodu zníženia počtu nových tried, žalobkyňa nespĺňala kvalifikačnú požiadavku podľa § 7 ods. 3 zákona č. 317/2009 Z.z. a žalovaná jej teda nemohla ponúknuť inú prácu. Právne bolo rozhodnutie odôvodnené ust. § 9 ods. 1, § 61 ods. 1 až 3, § 63 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. a/ a §§ 74 a 77 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Zákonník práce“), § 5 ods. 2 písm. f/ zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 7 ods. 3 zákona č. 317/ 2009 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26.

septembra 2017 sp.zn. 14Co/120/2015 napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku - zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z. (ďalej tiež len „C.s.p.“) ako vecne správny. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so súdom prvej inštancie, ktorý dostatočne jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne relevantné otázky súvisiace so skončením pracovného pomeru žalobkyne a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o tom, že pracovný pomer žalobkyne bol skončený platne (v súlade so zákonom). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Žalobkyňa podala 15. januára 2018 proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 C.s.p. Podľa presvedčenia dovolateľky súd vec nesprávne právne posúdil. Vytýka, že sa súd nevysporiadal s absenciou písomného rozhodnutia o organizačnej zmene, s diskriminačným správaním zo strany zamestnávateľa, s porušením ponukovej povinnosti a s absenciou prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov. Poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, sp.zn. I. ÚS 354/15, II. ÚS 3643/ 15 a III. ÚS 772/13 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33 Cdo 1406/2007 a navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť (s vrátením mu veci na ďalšie konanie), alternatívne ho zmeniť tak, že dovolací súd sám určí neplatnosť výpovede danej žalobkyňi žalovanou.

4. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť, keďže podľa nej sa súdy tým, čo namieta žalobkyňa už dôkladne zaoberali.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C.s.p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.), uvádza nasledovné:

6. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je

dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku už spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka súdom vytýka výlučne nesprávne právne posúdenie veci a prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 C.s.p.

14. Aby na základe dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napádané rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v § 421 C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje - na rozdiel od prípadov dovolaní podľa § 420 C.s.p. - prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

15. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Zákonníka práce ako v prejednávanej veci), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

16. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od takejto „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

17. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. naopak dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nemohlo dôjsť k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe) a písmeno c/ ustanovenia, o ktorom je reč (hovoriace o rozhodovaní určitej právnej otázky dovolacím súdom rozdielne) má na mysli prípady, v ktorých existujú viaceré (prinajmenšom dve) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorými ponúkané riešenia si však vzájomne odporujú a zároveň na úrovni najvyššieho súdu ešte nedošlo k zjednoteniu, ktoré z takýchto (konkurujúcich si) riešení uprednostníť (a takto de facto „pasovať“ za už vyššie zmieňovanú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu).

18. Vo všetkých vyššie uvedených situáciách (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p.) musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na ktorej založil svoje rozhodnutie. Otázka, ktorá odvolacím súdom nebola riešená alebo považovaná za základ pre rozhodnutie, nie je v zmysle tohto ustanovenia relevantná

(čo znamená, že nemôže ani zakladať prípustnosť dovolania vyvodzovaného z nesprávneho právneho posúdenia veci).

19. Vzhľadom na obsah dovolania v prejednávanej veci dovolací súd uvádza, že na základe jeho uznesenia z 24. januára 2018 sp.zn. 6 Cdo 29/2017 (uverejneného ako R 71/2018) patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali a do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV, vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

20. Rovnako potom s prihliadnutím na argumentáciu dovolateľky je potrebné uviesť, že pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (tu por. najmä 2 Cdo 56/2017, 6 Cdo 79/2017, 3 Cdo 165/2018, 4 Cdo 7/2018).

21. Dovolateľka podľa obsahu dovolania uvádza jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Podľa jej názoru súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na právnom názore, že rozhodnutie o organizačných zmenách ako hmotnoprávna podmienka výpovede nemusí mať písomnú formu a odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnom závere, že za rozhodnutie o organizačných zmenách sa považuje aj písomnosť zamestnávateľa všeobecne opisujúca situáciu u zamestnávateľa, ktorá si organizačnú zmenu vyžaduje. Takéto právne závery sú podľa nej v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

22. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

23. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní opieranom o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (tu pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 28/2017).

24. Dovolateľke v tomto prípade síce nešlo vytknúť, žeby sa o splnenie si povinností zhora nepokúsila vôbec, keďže rozhodnutie majúce reprezentovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu označila

(R 3/1992) aj s citovaním jeho právnej vety (z ktorej i pre prejednávajúcu vec mal byť významným záver, že „za rozhodnutie organizácie o organizačnej zmene nemožno považovať iba prejednanie rozvrhu funkcií na budúce obdobie, na základe ktorého by potom o zmenách v organizácii rozhodoval iný príslušný orgán“), obsah príslušnej časti dovolania však jednak nasvedčoval rozdielnosti situácie z prejednávanej veci od tej riešenej právnou vetou citovaného judikátu (najmä vzhľadom na nepoužiteľnosť toho záveru z judikátu, podľa ktorého by o zmenách v organizácii mal rozhodovať iný orgán - rozumej odchylný od zamestnávateľa) a na druhej strane tu nedošlo ani k splneniu tej požiadavky na riadne odôvodnenie dovolania, ktorou je vymedzenie pre rozhodnutie významnej právnej otázky (nakoľko púhe označenie spochybňovaného rozhodnutia o organizačnej zmene za len všeobecný popis situácie vykazuje skôr znaky popierania možnosti oboch nižších súdov v konkrétnej dôkaznej situácii urobiť skutkový záver o existencii organizačnej zmeny). Vzhľadom na práve uvedené preto dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. prípustné nie je.

25. Dovolaiteľka ďalej v dovolaní vyvodzuje jeho prípustnosť i podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., v tomto prípade uvádzajúc, že otázka neplatnosti výpovede v dôsledku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ani aplikácia inštitútu obráteného dôkazného bremena v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu nebola vyriešená.

26. Aj právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý poskytuje priestor pre analýzu, či takáto otázka naozaj a/ je tou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (teda ktorá by pri inej než odvolacím súdom ponúkanej odpovedi musela mať za následok aj iné rozhodnutie odvolacieho súdu) a b/ takou, ktorú dovolací súd v svojej rozhodovacej praxi ešte neriešil a takto umožňuje posúdiť i prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Žalobkyňa ale vo svojom dovolaní právnu otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená, nešpecifikovala. Sama polemika dovolaiteľky s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., pričom dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mala dovolaiteľka na mysli.

27. I tu platí, že v prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017 alebo 8 Cdo 78/2017).

28. Odvolací súd uviedol v odôvodnení svojho rozsudku, že pri namietanej diskriminácii žalobkyne je potrebné zdôrazniť, že predmetom konania bola neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa Zákonníka práce, teda nie konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 9 a nasl. zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou. Súd prvej inštancie túto skutočnosť zohľadnil a dospel k záveru, že k diskriminácii alebo šikane žalobkyne nedošlo.

29. Riešenie skutkovej otázky (questio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (questio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme,

zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 150/2017, 4 Cdo 7/2018, 4 Cdo 32/2018, resp. aj 7 Cdo 99/2018).

30. Vzhľadom na to, že dovolateľkou v časti tvrdiacej prípustnosť jej dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. takto namietané boli len skutkové (nie právne) okolnosti, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia.

31. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Inými slovami ide tu o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ označením konkrétnych (odlišných, protirečiacich si) rozhodnutí odvolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Najvyšší súd už napr. v uznesení z 25. septembra 2017 sp.zn. 8 Cdo 141/2017 uviedol, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. nevymedzil označením rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené, v takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli) a ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu.

32. Žalobkyňa v časti dovolania venovanej tvrdeniu o porušení ponukovej povinnosti síce opäť poukázala na jeden z judikátov (tu R 51/1975), nevymedzila však, v čom malo dôjsť k odklonu rozhodnutia odvolacieho súdu od takéhoto judikátu (vymedzujúceho situáciu, v ktorej na existenciu ponukovej povinnosti usúdiť nejde), keď len tvrdila, že súdy oboch stupňov posúdili konanie žalovanej nesprávne, pokiaľ konštatovali, že žalovaná nemala voči žalobkyni ponukovú povinnosť inej vhodnej práce, pretože pre ňu nemala vhodnú prácu. Naopak u tvrdenia o absencii prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov šlo len o popieranie opačného skutkového záveru. Už so zreteľom na to neboli ani tu dané procesné predpoklady, aby dovolací súd pristúpil k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

33. Zo všetkých už uvedených dôvodov preto najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobkyne nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p., z ktorého dôvodu muselo prísť k odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.